

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ευχώριοι είδησεις.

Εκ Ναυπλίου.

Συγγραφεὺς τοῦ ἡμερολογίου τῆς πολιορκίας τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ὁ Κύριος Διονύσιος Σουρμελῆς Ἀθηναῖος, ἀνὴρ ἐλλόγιμος καὶ χρηστὸς πολίτης, συναγωνιζόμενος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀκράπειαν μετὰ πολλῶν συμπολιτῶν του. Τὸ ἡμερολόγιον γράφεται πρὸς τὸν Κύριον Ἰ. Βλάχον Ἀθηναῖον, μέλος τῆς Διοικητικῆς ἐπιτροπῆς. Ὁ Κύριος Δ. Σουρμελῆς ἐπεμψε καὶ κατάλογον τῶν ὑπὲρ πατρίδος φονευθέντων καὶ αἰχμαλωτισθέντων Ἀθηναίων, καὶ σημείωσιν τῶν διαφορῶν θέσεων καὶ τῶν φυλαττόντων αὐτάς. Ἐκδίδομεν καὶ τὰ δύο. Αἱ Ἀθηναῖ μᾶς εἶναι πολύτιμοι καὶ σεβασταί, καὶ δὲν ἡμπερούμεν ν' ἀπειθῶμεν πᾶν ὅτι καλὸν ἀναφέρεται εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν, ἢ ὅποια εὐχόμεθα νὰ γενῇ ὀγλίγωρα.

Ἐπειδὴ εἰς ὅσα μέχρι τῆς 29 τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου ἀπεστέλλαμεν, ἐσημειώσαμεν τοὺς φονευθέντας ὑπὲρ πατρίδος, ἐσιωπήσαμεν ὅμως δι' ἄγνοιαν πολλῶν τὰ ῥήματα, κρίνομεν ἄξιον νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα ὅλους τοὺς ἀποθανόντας ἐν τῇ πολιορκίᾳ Ἀθηναίων κατ' ὄνομα, καὶ ἀκολουθῶν τοὺς μισθωτοὺς ξένους εἰς δευτέραν εὐκαιρίαν. Ἀπὸ νόσου δὲ αὐδεὶς εἰσέτι ἀπέθανεν ἐκτὸς ἐνός· καὶ οὗτος διὰ τὴν κακοπάθειαν.

Ἀναστάσης Καναριώτης. Γεωργάκης Ντέκληρης.
Ἀποστόλης Κουδελάνος. Γεωργαντᾶς Ντούσης. (2)
Ἀθανάσιος ἱεροδιάκονος Κε-Γεωργάκης Μπουλούκας.
Λιάλιος. Γεωργάκης Σκυματαριώτης.
Ἀθανάσης Σείζης. Γεώργης Χασιώτης.
Ἀθανάσης Πολιτάκης. Γεωργάκης Λέκκας.
Ἀθανάσης Μπάκος. Γεωργάκης Ντελετάρης.
Ἀθανάσης Βιλντανιώτης. Γεωργάκης Γκριπᾶνος τὸ ἐπὶ
Ἀνδρῆκος Ντοῖσης αἰχμ. νυμον.
Λωτίσθη (1). Δημητράκης Καζαντζής.
Ἀναστάσης Χασιώτης αἰχμ. Δημητράκης Βιλντανιώτης.
Βασίλης Καπανδριώτης. Θεόδωρος Τζοτζωρὸς αἰχμάλ.

Θεόδωρος Φωκάς.

Ἰωάννης Φύτιξας.

Ἰαννάκος Καζαντζής.

Ἰάννης Λάσκας.

Ἰάννης γαμβρὸς Καρταλά.

Κόλιας Μασεύρης.

Κόλιας Κωντζᾶς αἰχμάλ.

Κωνσταντῆς Κάρλος αἰχμάλ.

Κωνσταντῆς Περδικάζης

αἰχμάλωτος.

Λεωνάρδος Καρμανιώλας.

Λουκάς Δραμισιώτης.

Μῆτρος Μαρίνης.

Μῆτρος Σαλλάρης.

Μῆτρος Λούμης.

Μῆτρος Τζιτζημπάκος.

Μῆτρος Κοροπιώτης.

Μῆτρος Σαλύγκαρος.

Μῆτρος Ἀδάμης.

Μῆτρος Καοβελλᾶς αἰχμάλ.

Νικολὸς Χέλμης.

Νικολὸς Πέτρον.

Νικολὸς Καλαντζής.

Νικολὸς Κουμουλέζος,

Ν. Κευκάκης.

Ν. Παγώνης.

Νικολῆς Κάκουρης.

Ν. Πετροῦτζος.

Πέτρος Π. Παναγιώτου αἰχμ.

Παναγῆς Ρούλιας.

Πέτρος Στέφας.

Πανύσης Τοτώμης.

Σιδέρης Στρέφης αἰχμάλ.

Σιδέρης Θηδαῖος τὸ ἐπώνυμον.

Σαμυῆλ ἱερεὺς τοῦ Πετράκη.

Στάμος Λάσπος.

Σωύρος Ξεροτάγαρος.

Σταμάτης Μακελλάρης.

Στεφανῆς Καλαμπόκης.

Σπύρος Ν. Πετροῦτζος.

Στάμος Ἀναγν. Θεοδωρῆς ση-

μαιοφόρος τοῦ Μακρυγιάννη.

Φίλιππος Βάδαρης.

Οὗτοι εἰσὶν οἱ μέχρι τῆς σήμερον ἀποθανόντες ὑπὲρ τῆς πατρίδος συμπατριῶται! Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἄφησαν χήρας καὶ ὀρφανὰ εἰς ἐσχάτην πτωχείαν. Τίς ἀράγε θέλει φροντίσει περὶ τούτων; καὶ τίς θέλει παρηγορήσῃ αὐτὰ εἰς τὴν στέρησίν των; τίς θέλει δώσει χεῖρα ἐλεήμονα; τίς θέλει λυπηθῇ καὶ φιλανθρωπευθῇ εἰς τὴν πείναν, γύμνωσιν, καὶ παντελῇ στερήσει αὐτῶν; Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τῶν πλουσίων, καὶ μάλιστα τῶν Διοικητῶν, νὰ ἐξοικονομήσωσι τὴν ζωτροφίαν καὶ τούτων τῶν ὀρφανῶν, ὥσθ οἱ γυνεῖς ἀπέθανον, διὰ νὰ χαρίσωσιν εἰς τοὺς ζῶντας τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν.

Ἐπόμενον κρίνομεν νὰ σημειώσωμεν καὶ τοὺς ὀπλαρχηγούς, ὅσοι φυλάττεον εἰς θέσεις ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ σερπεντζέ, καὶ ἔξω τοῦ φρουρίου εἰς τὰ περὶ αὐτό.

Εἰς τὴν Χρυσοσπηλαιώτισσαν, καὶ τὸ περὶ αὐτὴν χανδάκι, ὁ στρατηγὸς Δ. Εὐμορφόπουλος, ἀνὴρ ἀξιόπαινος. Τοιοῦτοι εὐχόμεναι νὰ εἶναι οἱ ὀπλαρχηγοὶ τῆς

(1) Οἱ αἰχμαλωτισθέντες εἰς τὴν ἐφοδὸν τῶν ἐχθρῶν ἐθανατώθησαν ἀπὸ τοῦ φθοῦ καὶ τὰ ὅπλα εἰς χεῖρας καὶ ἄλλαι ὑστερον.

(2) Κατὰ λάθος ἀντὶ Γεωργαντᾶς, ἐγράψαμεν εἰς τὰ προλαβόντα Ντούσης.

Ἑλλάδος! Παπᾶ Κώνστας, συγγενὴς ὢν τοῦ φρουράρχου, δὲν ἐλλείπει τῶν χρεῶν του οὐδέποτε, καὶ Μητροπολίτης Καφοράχης. Οὗτος ὡς Ἀθηναῖος φυλάττει χαράματα εἰς τὴν δούλευσιν τῆς πατρίδος του. Εἰς δὲ τὴν θύραν τοῦ σερπεντζε ὁ Κ. Κώνστας ὁ ὑπονομοποιός. Οὗτος ὁ ἀνὴρ δύναται νὰ γένῃ ὑπογχαμμός κατὰ τὴν ἀρετὴν εἰς τοὺς πολεμικοὺς, καὶ εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ φρουρίου διότι ματαιώνει τὰς εἰς ὑπονόμους ἐργασίας τῶν ἐχθρῶν. Εἰς τὸ τεῖχος τοῦ σερπεντζε μένου τῶν σιῶν, ὁ χιλιάρχος Συμεὼν Ζαχαρίτζας Ἀθηναῖος πιστὸς εἰς τὴν δούλευσιν τῆς πατρίδος. Ἐντὸς δὲ τῶν σιῶν Γραβιάς καὶ Παγώνης, ὀπλαρχηγοὶ τοῦ φρουράρχου φυλάττουσι δὲ σέβας καὶ πίστιν πρὸς αὐτὸν. Εἰς τὸ χανδάκι τὸ παρατεῖνον εἰς τὰ μνηματὰ τῶν Τούρκων, ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης ἀνὴρ ἐργατικώτατος, ἄσκνος, καὶ χρήσιμος εἰς πολιορκίαν. Εἰς τὸ τεῖχος, ἀφ' οὗ ἀρχεται τὸ ῥηθὲν χανδάκι, ὁ στρατηγὸς Στάθης Κατζικογιάννης, ἔμπειρος εἰς τὴν πολεμικὴν, καὶ χριστιανὸς πατριώτης. Ἐξω δὲ τῆς σιδηρᾶς θύρας τοῦ φρουρίου περὶ τὸ χανδάκι, Τριαντάφυλλος Μάνδαλος, γενηαῖος πολεμιστὴς, καὶ ὠφέλιμος εἰς ἡμᾶς. Πλησίον δὲ τούτου Ἀνδρέας Λιδωρικιώτης, νέος καλὸς, καὶ πιστὸς στρατιωτικὸς τοῦ φρουράρχου. Εἰς τὸ χανδάκι ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ καινοῦ προμαχώνος τοῦ νεοῦ καὶ παρατεῖνον ἕως τοῦ προμαχώνος Λεοντάρη ὁ στρατηγὸς καὶ ἀντιφρούραρχος Μεμούρης, πατριώτης ἀγαθός, καὶ νομίζων πάντα δεύτερα πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τούτου ὁ Νικόλαος Μπενιζέλος, ἀδελφὸς τοῦ καλοῦ καὶ Δαρράλεου Νερούτζου Μπενιζέλου, συμπολίτης πιστός. Εἰς δὲ τὸ Λεοντάρη ὁ Νικόλαος Δανίλης. Τούτου ἡ ὑπομονὴ εἰς τὴν κακοπάθειαν καὶ ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων, ἂν ποτε τύχη, εἶναι ἀμίμητος ὡς δούλος τις ὑπηρετεῖ τὴν πατρίδα.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ φιλανθρώπου, τοῦ φιλέλληρος, τοῦ πεπαιδευμένου καὶ χρηστοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας ἐπέμφθησαν πρὸς τὸν Κύριον Εὐινάρδον, ὡς ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν Ἀστέρα (Etoile) ἀπὸ 10 Λύγυστου, 106,000 φράγκα, διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἐλευθέρωσιν τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ βασιλικὸν τῶντι δῶρον τοῦτο ἦεν συνωδευμένον ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἐπιστολῆς τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν Κύριον Εὐινάρδον.

“ Πρὸς ἀνακουφισμὸν τῆς δυστυχίας τῶν χριστιανῶν τῆς ἀνατολῆς, ὑπέγραψα ἤδη 43,000 φράγκα πληρωτέα εἰς δέκα συνακολουθίους μῆνας· ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ βοήθειαι αὗται ἤμποροῦν νὰ φθάσωσι πολλὰ βραδέως, θέτω εἰς τὴν ἐξουσίαν σας παρευθὺς αὐτὴν τὴν ποσότητα, καὶ μάλιστα τὴν διπλασιαζώ, διὰ νὰ δυνηθῇτε νὰ χρηγήσητε δραστηριωτέρας βοηθείας. Αὗται αἱ 86,000 φράγκων, τὰς ὁποίας ἠμπορεῖτε ἀμέσως νὰ ἔχητε εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, ἔτι ἔχουσί τι κοινὸν πρὸς τὰς 20,000 φλωρινίων,

τὰς ὁποίας σᾶς προέστειλα εἰς ἐξαγορὰν γυναικῶν καὶ παιδίων Ἑλλήνων. Τὴν νέαν ταύτην δυσίαν κάμνω διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους χριστιανούς, μετὰ πάσης τῆς θυμηδίας· διότι καὶ ἐγὼ εἶμαι χριστιανός. ”

Ἐκ τοῦ Συνταγματικοῦ ἀπὸ 29 Ἰουλίου.
Ὁ δούξ τοῦ Choiseul ἔλαβε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.

Ἐκ Δρέσδης, 6 Ἰουλίου 1826.

Κύριε Δεῖξ!

Τὰ μέλη τοῦ παρεκκλησίου (chapelle) τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῆς Σαξωνίας, ἐπιθυμοῦντα ἀπὸ πολλοῦ νὰ συνεισφέρωσιν εἰς αὐξήσιν τῶν συνδρομῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπέμφθησαν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς χριστιανούς τῶν ἀνατολικῶν τόπων, συνεκρότησαν κατὰ τὴν 28 τοῦ Ἰουνίου, ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου, μίαν μεγάλην συμφωνίαν εἰς βοήθειαν τῶν Ἑλλήνων. Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ὅλων τῶν συναδελφῶν μου, σπεύδω, Κύριε, νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι ἡ ἐκ τῆς συμφωνίας ταύτης συλλογὴ ἀναβαίνει εἰς τὴν ποσότητα τῶν 2,915 ταλλήρων τῆς Προυσίας, καὶ ὅτι ἡ ποσότης αὕτη εὐρίσκεται παρακατατεθειμένη παρὰ τῷ Κ. Γ. Βασσάγγῃ καὶ συντροφ., Γραφεζίτῃ τῆς πόλεως ταύτης, καὶ σᾶς παρακαλῶ, νὰ θελήσητε, ὡς μέλος τῆς ἐν Παρισίοις φιλελληνικῆς ἐταιρείας, πολλὰ πράξαν εἰς βοήθειαν τῶν ἀνδρείων ἐκείνων χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι πάσχουσι τόσα κακὰ ὑπερασπίζοντες τὸν σταυρὸν καὶ τὴν πατρίδα των, νὰ μεταχειρισθῇτε καὶ αὐτὴν τὴν ποσότητα, διωρισμένην εἰς προμήθειαν τροφῶν εἰς ὅποιανδήποτε πόλιν τῆς Ἑλλάδος ἐπαπειλουμένην παρὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος.

Μένω κ. τ. λ.

Ἰωσήμ., Φραγκίσκος Μορλάκης, ὁ ἐπὶ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ βασιλέως τῆς Σαξωνίας.

Συνέχεια καὶ τέλος τῆς ἐπιτομῆς τοῦ Γαλλικοῦ βιβλιαρίου.

Ἰδε Ἀριθ. 95, 96.

“ Δὲν μένει λοιπὸν εἰς τὰς δυνάμεις τὰς διοικήτριας τοῦ κόσμου ἄλλο καταφύγιον εἰμὴ νὰ μεσολάβησιν ἐντόνως εἰς τὰ ἀνατολικά πράγματα, ὅχι διὰ νὰ μεγασύρουν τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐχθρῶν των μετὰ κἀνένα χανδρὸν κάλυμμα τῆς δουλικῆς καταστάσεώς των (διότι τοιαύτη μεσολάβησις θέλει καταντήσῃ ἀλεθριωτέρας καὶ μιαιωτέρας διὰ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν οὐδετερότητα), οὐδὲ διὰ νὰ καθυποβάλουν τὴν Ἑλλάδα εἰς κάμμιναν προστασίαν μοναδικήν, ἥτις θέλει ἀνατρέφει ἀφείκτως τὰς καθεστῶσας τῆς Εὐρώπης σχέσεις· ἀλλὰ μετὰ τὸν μόνον καὶ ἀμετάθετον σκοπὸν τοῦ νὰ προμηθεύσωσι βεβαίως εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα δετικὴν ἀνεξαρτησίαν πολιτικὴν, ὁμολογημένην καὶ συνεγγυημένην ὁμοφώνως περὶ δὲ τῶν συνόρων, αὐτὰ ἠμποροῦν νὰ γένουν ὑπόθεσις διαπραγματεύσεως. Ἡ Ῥωσσία μετὰ τοῦτο δὲν ἔχει νὰ

ἄλλο εἰμὴ παλαιὸν ὄνειρον, τὸ ὅποιον μάλιστα φαίνεται, ὅτι παραίτησεν ἤδη· καὶ θέλει κερδήσει ὅσην ἔσται ἢ εἰς ἄλλην δύναμιν ὑποταγὴ τῆς Ἑλλάδος ἢ ἀπορεῖ νὰ τὴν προξενήσῃ. Ἡ δὲ Μεγάλη Βρεταννία ἀπὸ διὰ τοῦτου ἓνα ἄλυσεν δεσμόν· αἱ ὑποψαίαι τῆς πλοῦν ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχουν βάσιν· διότι ὅποιον ἔθνος ἀποκρίσει τὴν ἐλευθερίαν του, δὲν ἀφίνεται πλέον νὰ μετακινήσῃ τὴν ὑποταγὴν ἄλλου. Τὸ δὲ ἐμπορίον τῆς Δέλης εὖρει εἰς τὴν Ἑλλάδα πολὺ ἀφθονιέραν ὕλην καὶ εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς, καθ' ὅσον αἱ χρεῖαι τοῦ προέχοντος πολιτισμοῦ προχωροῦν εἰς αὐξήσιν. Αὕτῃ ἡ ἰσχυρὰ Ἀγγλικὴ διοίκησις δὲν ἐγνώρισε τὴν ἀλήθειαν, ὅτι μόνον ὅπου ὑπάρχουν προϊόντα ὡς ἀπόλυτος βάσις παντὸς συναλλάγματος, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ἐμπόριον, καὶ ἐπομένως συναλλαγὴ διαρκής; . . . Καὶ ἡ Γαλλία ἡμῶρεϊ νὰ καυχῇ διὰ τὴν λύσιν προβλήματος ἐπαπειλούντος παντελὴ ἀνατροπὴν τοῦ τῆς ἰσορροπίας συστήματος· καὶ ἐν ταύτῃ τὴν ἀνοίγεται ἐλευθερον σταδίον εἰς ἀνάπτυξιν τῶν ἐμπορικῶν καὶ ναυτικῶν ἐπιχειρημάτων τῆς, καὶ τέλος ἀποφεύγει τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ καταφύγῃ ἀργότερα εἰς μέτρα βίαια, διὰ νὰ φυλάξῃ τὸν βαθμὸν τῆς εἰς τὴν πλάστιγγα τῶν πολιτικῶν δυνάμεων.

Ἡ Αὐστρία, τῆς ὁποίας ἡ πολιτικὴ εἶναι μία παντοεινὴ στενοχωρία, περιλαμβάνει τὴν κατάλυσιν τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Τούρκων· καὶ ἀνίσως ἡ διὰ τῆς ἀσφάλειας τῶν Ἰλλυρικῶν ἐπαρχιῶν ἀνησυχία τῆς αὐξάνῃ, ὥς ἐνθυμηθῇ, ὅτι ἀπὸ τοὺς δύο κινδύνους, τοὺς ἐπαπειλοῦντας αὐτὴν, εἶναι ἀναμφισβότως ὁ μετριώτερος. Δὲν εἶναι φόβος, μήπως τὸ κακὸν ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μολὶς ἀναγεννημένην. Δύο μόναι αἰτίαι, πάντῃ διαφορετικαί, φοβερῶς μεταδίδουν τῶν ἑτερογενῶν μερῶν τῆς ἐπικρατείας τῆς, τὰ ὅποια θέλει νὰ κρατήσῃ ἀμετάλλακτα· πρώτη, ἡ ὑπερίσχυσις τῆς Ῥωσσίας, καταντήσασα σχεδὸν πολεμικὰ πρὸς αὐτὴν, ἡ ἡ ἀκατανίκητος καὶ ἀκάματος μεταδοσις τῶν φρονημάτων τοῦ αἰῶνος, ἀπαιτοῦσα μεταρρυθμίσεις, νόμους, καὶ κοινωνικὰς ἀσφαλείας, τὰ ὅποια ἡ Αὐστρία ἐπιμένει εἰς τὸ νὰ ἀρνηται καὶ νὰ ἀποκλείῃ ἀπὸ τὴν ἐπικρατείαν τῆς. Καὶ τὴν συμβουλεύομεν ν' ἀποδέλψῃ πρὸς τὰ ἀρετῶα τῆς Γερμανίας ἐκείνης, τὴν ὁποίαν κινεῖ ὅπου θέλῃ, καὶ πρὸς δύσιν εἰς τὴν Γαλλίαν, τῆς ὁποίας τὰ πρωτογενῆ τῆς ἐπαναστάσεως τέκνα δὲν ἔχουν χρεῖαν τῆς τῶν Ἑλλήνων συνδρομῆς, διὰ νὰ μεταδώσιν τὰς διδασκαλίας τῶν.

Τελειῶν ὁ συγγραφεὺς, ὁμιλεῖ περὶ τῆς μελλούσης καταστάσεως τῶν Ἑλλήνων ὀλίγα μὲν, ἀλλ' ἀξία προσοχῆς.

“ Ἀντιθέτως ἀπεδείξαμεν, ὅτι ὅλαι αἱ τῆς Εὐρώπης ἐπικρατεῖαι ἔχουν νὰ κερδήσουν μὲ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος· ἀλλ' ἐγκριθείσης ἀπασὲς καὶ ἐμολογηθείσης αὐτῆς, ἡ συζήτησις περὶ τῶν διαφόρων τῆς διοικήσεως εἰδῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐφαρμοστῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, αἰσθάνει εὐρύχωρον

σταδίον εἰς τὸν συντηρητὴν τῆς εὐταξίας καὶ τῆς εὐθύνῃς νοῦν. Ταύτης τῆς πρώτης καὶ ἀναπαυέου παραχωρήσεως γενομένης, εὐρίσκομεν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος πρόθυμον νὰ συμβιβάσῃ τὰ ἰδιά του συμφέροντα πρὸς τὰ γενικὰ τῆς χριστιανιστοῦς Εὐρώπης. Ἐνότης πολιτικῇ, νόμοι προστατεύοντες τὴν δημοκρατίαν, τὴν τιμὴν καὶ τὰ κτήματα τῶν πολιτῶν, ἡ δὲ ἀγαθοποιὸς ἐκείνη ἐνότης προσωποποιημένη εἰς ἓνα διαδοχικὸν ἡγεμόνα, ὅποιονδήποτε τίτλον καὶ ἂν φέρῃ, καὶ ἐγγυήσις ἐξασφαλιζομένη παρὰ νόμου Δεμελιῶδους, καὶ ταῦτα εἶναι, ὅσα ζητοῦν, ὅσα θέλουν δεχθῇ οἱ Ἕλληνες μὲ εὐγνωμοσύνην. Σήμερον δὲ παρὰ ποτὲ ἔχουν δικαίωμα οἱ Ἕλληνες νὰ κατασταθῶσιν ὁλοκληρὸν καὶ ἀδιαίρετον ἔθνος, ὅσον μέτριοι καὶ ἂν ᾖναι οἱ πόροι του. Ἐφεραν τὰ αὐτὰ δεσμά, τὰ ἐσύτριναν μαζὶ, συνέμιξαν τὸ αἷμα τῶν εἰς τὰς μάχας· τοῦτο εἶναι ἡ ἱερὰ ἀδελφότης τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τοῦ θανάτου! . . . Εἰς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἀγωνίζονται νὰ περιστείλουν, ἡ καὶ νὰ καταργήσουν τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου εἰς τόπους, ὅπου κανεὶς δὲν καταδικάζεται ἀκρίτως, ὥς προσέξουν καλὰ αἱ διοικήσεις, πρὶν δώσουν ἀπέφασιν θανάτου καθ' ὁλοκλήρου ἔθνος. Οἱ Τούρκοι θέλουν ἐπιφορτισθῇ νὰ τὴν ἐκτελέσουν. Ἡ Μολδαβία, ἡ Βλαχία, ἡ Σερβία, καὶ ὅλα τὰ παράλια τῆς Ἠπείρου κατήντησαν ἐλεεινὰ θυσίαι φανταστικῶν ἐγγυήσεων. Ἀνίσως ἡ Εὐρωπαϊκὴ μεσιτάδης δὲν δώσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀνεξαρτησίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε, τοῦτο θέλει κατασταθῇ ἀρχὴ φρικωδεστάτων συμφορῶν. ”

K.

Ἀριθ. 30. Ἡ φιланθρωπικὴ ἐταιρεία διακηρύττει πρὸς ἅπαντας.

Δὲν εἶναι κἄμμία ἀμφισβόλια, ὅτι ἡ παιδεία εἶναι ἡ μόνη, ἥτις ἄγει τὰ ἔθνη εἰς τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν καὶ εὐδαιμονίαν των, καὶ ἐξ ἰναντίας ἡ ἀμάθεια εἶναι ὁ χειραγωγὸς εἰς τὴν δουλείαν καὶ κακοδαιμονίαν των. Τοῦτο ἀπέδειξαν πραγματικῶς ὅλα τὰ πεφωτισμένα ἔθνη. Ταῦτα βλέπομεν καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἔθνος μας, τὸ ὅποιον μολὶς δραχμάμενον παιδείας, πάραυτα συνέλαβε τὸν εὐγενῆ σκοπὸν νὰ ἀποτινάξῃ τὸν ὅποιον ὑπέδεξε τέσσαρας ὁλοκληροὺς ἑκατονταετηρίδας βαρύτατον ζυγὸν τῶν Τούρκων, καὶ ἤδη τρέχει εἰς τὴν ἐλευθερίαν του. Ἀλλὰ διὰ νὰ διαφυλάξῃ καὶ στερεώσῃ ταύτην, εἶναι πρὸ πάντων ἀναγκαῖον νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὰς Μούσας. Εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ ὑπάρξῃ ἀληθὴς ἐλευθερία καὶ εὐδαιμονία, ὅπου ἡ ἀληθὴς παιδεία ἐλλείπει.

Τοῦτ' αὐτὸ αἰσθανομένη καὶ ἡ φιλανθρωπικὴ ἐταιρεία ἐσύστητε πρὸ ὀλίγου σχελεῖον ἀλληλοδιδασκτικὸν ἀνάλογον μὲ τὰς περιστάσεις καὶ τὰς δυνάμεις τῆς, φροντίζουσα διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀπόρων παιδιῶν κατὰ τὸν διοργανισμὸν τῆς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ συνέτρεξαν πανταχόθεν μαθηταί, καὶ

δυσμέγαι πολλαπλασιάζονται, καὶ ἤδη ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι περὶ τοὺς διακοσίους, ἢ διὰ τὸ σχολεῖον τοῦτο διωρισμένη οἰκία δὲν εἶναι πλέον χωρητικὴ τοσούτων μαθητῶν, καὶ ἐπομένως εἶναι ἀνάγκη νὰ προμηθευθῇ ἄλλη χωρητικωτέρα οἰκία.

Ἡ σεβαστὴ Διοίκησις ἀφίερωσε πρὸ πολλοῦ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο ἐθνικὴν τινα οἰκίαν, κειμένην ἐντὸς τοῦ φρουρίου ὑπ' Ἀριθ. 336, ἣτις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον· ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν καὶ αὕτη χρῆζει ἐπισκευῆς, καὶ ἐπισκευῆς ὅχι μικρᾶς.

Διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ δὲ ἡ οἰκία αὕτη ἀνάλογος μὲ τὸν σκοπὸν, ἀπαιτοῦνται γρόσια περὶ τοὺς δέκα χιλιάδων.

Τὴν μεγάλην ταύτην ἀνάγκην αἰσθανομένη ἡ φιλανθρωπικὴ ἐταιρεία, καὶ μὴ δυναμένη διὰ τὴν ἐνδειαν τοῦ ταμείου της νὰ τὴν θεσπεύσῃ, προστρέχει εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τῶν φιλοκάλων, καὶ προσκαλεῖ ἅπαντας νὰ συνδράμουν εἰς τὸν κοινωφελῆ καὶ θεάρεστον τοῦτον σκοπὸν.

Προσκαλεῖσθε λοιπὸν ἅπαντες, ὅσοι ἐπιθυμεῖτε τὸν φωτισμὸν τῆς νεολαίας τῶν Ἑλλήνων, νὰ συνεισφέρητε ἕκαστος ὅ,τι ἡ φιλάνθρωπος προαίρεσίς του τὸν ὑπαγορεύει, διὰ τὴν ἐκπεραίωσιν τοῦ φιλανθρώπου τούτου ἔργου· ἐὰν δὲ καὶ ἐπιθυμῇ τις νὰ καταταχθῇ μέλος τῆς φιλανθρ. ἐταιρείας, δύναται νὰ τὸ κάμῃ, καταβάλλων χρηματικὴν ποσότητα, κατὰ τὸν § λθ' τοῦ διοργανισμοῦ της, τοῦλάχιστον πεντήκοντα γροσίων.

Ὅστις προαίρεῖται νὰ συνεισφέρῃ, ἅς διευθύνῃ τὴν συνεισφορὰν του πρὸς τὸν ταμῖαν αὐτῆς Κύριον Κωνσταντῖνον Δεληγιάννην Ἡπειρώτην, καταγράφων εἰς τὸ βιβλίον τῆς συνεισφορᾶς τὸ ὄνομά του καὶ τὴν συνεισφερομένην ποσότητα, καὶ λαμβάνων παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπαιτούμενην ἀποδείξιν.

Φιλάνθρωποι! τὰ ὀνόματά σας θέλουν ἐγχαραχθῇ εἰς τὰς ἀφθάρτους πλάκας τῆς αἰωνιότητος, καὶ ἡ παροῦσα γενεὰ, ἀλλὰ καὶ ἡ μέλλουσα θέλει σᾶς εὐλογεῖ καὶ σᾶς μακαρίζει.

Ναύπλιον τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1826.

Ὁ Πρόεδρος

Σπυρίδων Καλογηρόπουλος.

(Τ. Σ)

Ὁ Γραμματεὺς

Δημήτριος Νικολαΐδης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐκ Παρισίων 21 Αὐγούστου.

Οἱ Αἰγύπτιοι νέοι, οἵτινες εὐρίσκονται ἐδῶ δι' ἀνατροφὴν, ὠδηγήθησαν ἐχθές εἰς θεώρησιν τοῦ νέου Τιβολίου (Tivoli). Ἡ ἀλλόκοτος ἐνδυμασία των ἐκίνησε τὴν περιέργειαν ὅλων.

Εἶναι ἤδη ὅκτω ἔτη καὶ ἐπέκεινα, ἃς οὐ εἰδὼθῇ εἰς

τὸν σατράπην τῆς Αἰγύπτου σχέδιον, διὰ νὰ λάβῃ τὴν φροντίδα νὰ δώσῃ ἰδιαιτέραν διδασκαλίαν εἰς ἀριθμὸν τινα Αἰγυπτίων νέων, ἐκλελεγμένων ἐκ τῶν προτίστων οἰκογενειῶν. Ὁ σατράπης ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ πρῶτον νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἀνατροφὴν ταύτην εἰς τὴν Αἰγύπτου, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν οἱ νέοι οὗτοι εἶχον τὴν ἀναγκαίαν διάθεσιν εἰς τὴν σπουδὴν· καὶ διὰ τοῦτο ἐσύστησεν εἰς τὸ Κάϊρον σχολεῖον διὰ πολλὰς ἑκατοντάδας νέων ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ὁσμάνου Νουρεδίν, πλουτίου κατὰ τὰς γνώσεις ὑποκειμένου, τὰς ὁποίας ἀπέκτησε κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις πολυχρόνιον διατριβὴν του. Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς δοκιμῆς ἐστάθησαν ὁ ζήλος τῶν τῶν εἰς Παρισίους προσκληθέντων νέων, ὅθεν αὐτοὶ θέλουσιν ἐπιστρέψαι εἰς τὴν πατρίδα των, διὰ νὰ διαδώσωσι τὴν παιδείαν καὶ τὸν πολιτισμὸν εἰς ὅλην τὴν Αἰγύπτου. Ὁ Κύριος Ἰομάρδος (Jomard), μέλος τοῦ πανεπιστημίου τῆς Γαλλίας καὶ ἐκ τῆς ἐκστρατείας εἰς Αἰγύπτου, ἐδέχθη τὴν διοίκησιν τοῦ Αἰγυπτίου καταστήματος εἰς τοὺς Παρισίους. Ἐπιτροπὴ τις συνισταμένη ἀπὸ ὑποκειμένων σεβασμίων καὶ ἐξαιρέτων διὰ τὰ προτερήματά των ἔλαβε τὴν φροντίδα τῆς τελειοποιήσεως τῆς διδασκαλίας τούτων τῶν Ἀφρικανῶν νέων. Διὰ νὰ δώσωμεν ἰδέαν τινα περὶ αὐτῆς τῆς ἐπιτροπῆς, ἀρκεῖ νὰ ὀνομάσωμεν ἐν τῶν μελῶν, ἐκ τῶν ὁποίων σύγκειται, δηλαδὴ τὸν Κύριον Ἀμαδέον Ἰωβέστον, γραμματέα, διερμηνέα τοῦ βασιλέως, καὶ διδάσκαλον τῆς Τουρκικῆς γλώσσης εἰς τὸ σχολεῖον τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν.

(Jour. de Paris.)

Αὐτόθεν 26 Αὐγούστου.

Ὁ δούξ τοῦ Οὐέλλιγγτων ἔφθασε τὴν 21 τοῦ Αὐγούστου εἰς Βρυξέλλας, ἐρχόμενος ἐξ Ἀγγλίας.

Ἐκ Λονδίνου 19 Αὐγούστου.

Ὁ Κύριος Κάνιγγ ἐνητχολήθη ἐχθές παραπολύ μετὰ τῶν πρέσβων τῆς Αὐστρίας καὶ Ρωσσίας, καὶ ἄλλων ξένων ὑπουργῶν.

Ἐξ Αὐγούστης 28 Αὐγούστου.

Ὁ Κύριος Κάνιγγ, ὑπουργὸς τῶν ξένων ὑποθέσεων τῆς Αὐτοῦ Β. Μ., περιμένεται ὅσον τάχιστα εἰς Παρισίους.

Ἐκ Λαυσάννης, 1 Σεπτεμβρίου.

Ὁ κόμης Καποδίστριας, ἐξ ἀπορρήτων τῆς ἐπικρατείας τῆς Ρωσσίας, ὁ κόμης Μοτzenίκοφ, πρέσβης τῆς αὐλῆς αὐτῆς εἰς τὸ Τουρίνον, καὶ ὁ βαρὼν Κρούδενερ, ἀντιπρέσβης τῆς αὐτῆς αὐλῆς εἰς τὴν Ἑλβετίαν, εὐρίσκονται κατὰ τὸ παρὸν εἰς τὴν Λαυσάννην. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἀναχωρεῖ ἐξ Ἑλβετίας, ὅπου θέλει κλαύσει τὴν στέρησιν του, καὶ μεταβαίνει εἰς Παρισίους· ἐκεῖθεν δὲ εἰς Πετρούπολιν, καὶ τελευταῖον εἰς Οὐασιγγτῶνα, ὡς ἀντιπροσώπων τῆς Ρωσικῆς αὐλῆς εἰς τὰς συσπώνδους ἐπικρατείας τῆς ἀρκτώας Ἀμερικῆς.